

Щоб стати популярним – треба бути собою

«Сказати може той, хто має що сказати», – чомусь саме ця думка домінує серед інших роздумів про учасника 7 сезону проекту «Х-Фактор» на телеканалі СТБ нашого земляка Андрія Леончика.

З перших нот його виступу на конкурсному телевізійному відборі, якась невидима хвиля тепла й ніжності огорнула душу. Як на мене, вдало вибрана на конкурсне прослуховування пісня Святослава Вакарчука «Не йди» дозволила простому хлопцю з Полісся показати глибину власного сприйняття світу й силу чоловічих почуттів.

Нещодавно я була на концерті, де співав Андрій. Його голос і справді заворює, а дівчата просто шаленіють від його співу. І співає Андрій, щохвилино закриваючи очі, закидаючи голову вгору, наче десь у космосі ловить енергетику любові й передає її слухачеві. Це на-

З викладачами Дубровицького ліцею.

зивають манерою виконання. Він такий, як є, нікого не копіює. Поводиться на сцені дуже природно, жодного копіювання, манірності чи залицяння. Простий, щирий і відкритий. У ньому відчувається харизма, неповторність. «Андрій – один із кращих і вихованих людей на проекті. Спасибі за дружбу», – написав у коментарі під кліпом Леончика грузин із Петербурга, не менш харизматичний учасник 7-го сезону, Олександр Ломія.

Андрій народився в Дубровиці. Тато – залізничник,

мама працювала в автопарку. В сім'ї зростало четверо хлопчиків, одного з яких страшна трагедія забрала назавжди. Зараз батьки перебралися в рідні краї, живуть в селі Тріскіні Сарненського району.

– У родині ніхто не співав, – з усмішкою каже Андрій. – Тому, я якийсь «нестандартний», не можу похвалитися талановитими генами, чудовим співом мами чи діда. Щоправда, старший брат Роман грав на гітарі. Самочука. Співав лише в колі друзів. Якось в 6-му класі я

попросив його навчити й мене грати на гітарі. Згодом я пробував писати власну музику на вірші, які брали за душу. Мене зачіпає любовна лірика й філософські речі. Але на сьогодні шукаю автора, який довірить свої пісні мені. Тільки так можна бути своєрідним, мати власне неповторне обличчя. Потрібен свій репертуар, з переспівуванням далеко не проб'єшся.

Андрій – стриманий та обережний в словах і нестримний в емоціях, коли співає. В звичайному сільському хлопцеві відчувається глибока інтелігентність, хороші манери, такт. Самородок. Природа якщо обдаровує, то вже сповна. За годину спілкування відчула у хлопцеві хороше виховання.

– Батьки Андрія – Галина Кузьмівна та Сергій Омелянович – дуже хороші люди, працюючі й доброзичливі, – каже Ремчицький сільський голова Леонід Долід. – Був випадок, коли вони віддали трохи своєї приватної землі сусідам.

Щоб стати популярним – треба бути собою

Початок на с. 7

Зазвичай, люди скандалять за сантиметри межі, а тут така великодушність. І дітей виховали порядними людьми. Андрій грає в футбол за нашу сільську команду, а також судить матчі. Хлопець не загордився після Х-Фактора, такий же простий і скромний, хоча став справді відомим в Україні».

Неординарність та талант Андрія свого часу розгледів тодішній вчитель музики Дубровицького ліцею, а нині директор районного будинку культури Олександр Лавор.

– Познайомився з Андрієм у 2004 році, – пригадує пан Олександр. – Я тоді вів у ліцеї вокальний гурток. Хлопець запам'ятовував чудово грою на гітарі, своєрідним тембром голосу, який відрізняв його від інших, цікавими авторськими піснями, сповненими філософського змісту, яскравою харизмою, якою виділявся серед учнів. Андрій не був відмінником, але завдяки своїй товарищескості, ширості, був популярним серед ліцеїстів. І те, що він став на шлях професійного музиканта, співака – є, певною мірою, і моя заслуга. Так сталося, що у жовтні 2004 року я готував вокально-інстру-

ментальний гурт Андрія до районного конкурсу «Юна зірка», у якому хлопці тоді зайняли I місце, а вже у листопаді повіз їх на обласний етап цього конкурсу, де гурт зайняв почесне II місце. Серед членів журі конкурсу був мій колишній викладач з інституту, який зацікавився хлопцем. Я познайомив Андрія з ним. Той запросив хлопця на навчання на музично-педагогічному факультеті РДГУ.

В 2005 році він вступив на музично-педагогічний факультет РДГУ. Своїми першими серйозними вчителями в музиці хлопець називає Олександра Лавора та декана свого факультету Миколу Корейчука. Леончик став гітаристом у студентському гурті «Медіатор», яким керував сам декан.

Проте, вчителем музики Андрієві не довелося працювати, бо ще навчаючись на останніх курсах універу, він уже працював у сарненському гурті «ТА НУ НА». Вони починали з роботи в ресторані, і ось уже 11 років разом. У гурті, крім Андрія, є Катя та Наталка, скрипалька і вокаліста.

Взяти участь в проекті хлопця умовила його дівчина, сарненчанка Оксана. Вона

Під час виступу на Х-Факторі.

вірила в особливий талант свого коханого і переконала спробувати. О, кохання завжди надихало, надихає й надихатиме на неординарні вчинки, – щоб порадувати володаря нашого серця. Андрій порадував не лише Оксану. Ми з гордістю дивилися програму, бо для нас, земляків, хлопець був одним з найталановитіших учасників. Та й чому лише для нас? Він і справді – володар незвичного голосу. В коментарях до кліпу на ютубі, безліч разів слухачі порівнюють його із популярним у світі музики французьким виконавцем Гару. І навіть зовні Андрій дуже схожий на знаменитого співака. Коли я сказала йому про це, він з посмішкою відповів:

– Щоб стати популярним – треба бути собою. Порів-

няння з Гару дуже приємні, але я шукаю себе і свій репертуар. Гару – мій кумир в музиці, разом із «Океаном Ельзи» та Ніно Катамадзе. До речі, спочатку на проекті у мене була ідея співати саме Гару. Не вважаю себе популярним, хоча визнаю, що проект зробив мене відомим. Зараз наш гурт «ТА НУ НА» має більше замовлень на корпоративи та концерти. Та головне – на Х-Факторі я зустрів багато хороших людей. Мені сподобалося, що в тренувальному таборі під Києвом була надзвичайно творча атмосфера, зовсім не було заздрості чи недобррозичливості. А ще проект дав мені новий досвід. Тільки зараз я зрозумів, що не показав усе, на що здатний. Заважало хвилювання та дуже стислі терміни зйомок. Також не зміг адаптуватися до умов, коли знаходишся цілодобово під об'єктивами камер. А це означає, що я можу колись повернутися на цей проект. От тільки б пісню хтось із авторів подарував, або свою вдалося написати гарну.

Наміри Андрія радують, адже вони свідчать, що хлопець не тільки талановитий самородок, а ще й трудолюбива людина з бійцівським характером. Отож, чекатимемо на нове сходження співака на пісенних Олімпах. Особисто я вірю, що він може стати окрасою української естради.

Оксана СЛОБОДЗЯН